

9B:1

En kommun upprättade förbindelsepunkt för anslutning av en obebyggd fastighet i kommunens ägo till den allmänna va-anläggningen. Sedan kommunens va-taxa höjts överlät kommunen fastigheten till en ny ägare. Denne har ansetts skyldig att betala engångsavgift för fastighetens anslutning till anläggningen enligt den högre va-taxa som gällde vid hans förvärv av fastigheten.

J.B. ägde fastigheten F 1 i Vaggeryds kommun. Fastigheten är belägen inom ett område för vilket gäller en den 24 oktober 1969 fastställd stadsplan. I samband med att stadsplanen antogs utvidgades verksamhetsområdet för kommunens allmänna va-anläggning till att omfatta även nämnda stadsplanelagda område. Kommunen anlade därefter va-ledningar i området och upprättade förbindelsepunkter för de enskilda fastigheterna, vilka sålunda blev helt klara att bebyggas. Förbindelsepunkter för fastigheten F 1, som blev rättsligen bildad genom införing i fastighetsregistret den 18 mars 1971, upprättades redan under senare delen av år 1970. Den tillhörde då kommunen.

Den 24 januari 1974 beslutade kommunstyrelsens arbetsutskott att, under förutsättning av att bebyggelse skedde inom ett år från och med beslutsdagen, "för småhusbyggelse upplåta" vissa kommunen tillhöriga "byggnadstomter", bland dem fastigheten F 1 till J.B. Enligt en inom kommunkansliet utarbetad "Pm för dispositionsrätt till tomtmark", som jämte arbetsutskottets beslut tillställdes J.B., hade han tilldelats "dispositionsrätt till angiven byggnadstomt" under ett år från och med beslutsdagen, varefter dispositionsrätten för tomten återgick till kommunen, om han inte dessförinnan inkommit med ansökan om statligt lån eller igångsättningstillstånd för planerat byggnadsprojekt. För försäljningen skulle enligt samma pm gälla de villkor som kommunfullmäktige framdeles kom att besluta. Nybyggnadskarta för fastigheten upprättades av kommunen den 5 februari 1974, varvid lägen för förbindelsepunkter för servisledningar för vatten och avlopp angavs. Den 7 februari 1974 fick J.B. genom kommunens försorg del av nybyggnadskartan jämte en samma dag upprättad "debiteringsspecifikation". Enligt denna debiterade J.B. kostnaden för kartan med 250 kr samt tillägg för "Redovisning av lägen för förbindelsepunkt för servisledningar för vatten och avlopp i höjd- och sidled" med 75 kr. J.B. började i februari 1974 bebygga fastigheten och vid månadskiftet juli-augusti samma år anslöts den på fastigheten uppförda bebyggelsen till den allmänna va-anläggningen. J.B. förvärvade den 29

augusti 1974 äganderätten till fastigheten och erhöll lagfart på förvärvet den 11 september 1974. I räkning den 19 september 1974 debiterades J.B. anläggningsavgift med 7 666 kr enligt kommunens va-taxa i dess fr o m den 15 mars 1974 gällande lydelse. Avgiften erlades av J.B.

J.B. väckte hos Va-nämnden talan mot kommunen och yrkade, att Va-nämnden måtte fastställa, att han var berättigad att få avgiften för anslutning av sin fastighet till kommunens allmänna va-anläggning beräknad efter den i februari 1974 gällande, lägre va-taxan.

Kommunen bestred bifall till J.B:s talan.

J.B. anförde till utveckling av sin talan: Enligt 9 § va-lagen (1970:244) om allmänna vatten- och avloppsanläggningar (VAL) inträder avgiftsskyldighet när huvudmannen upprättat förbindelsepunkt och underrättat fastighetsägaren därom. Efter det att kommunen den 24 januari 1974 upplåtit fastigheten till honom har kommunen ansett honom som fastighetsägare, enär kommunen redan den 7 februari samma år underrättat honom om upprättade förbindelsepunkters lägen. I annat fall skulle underrättelsen ha utgått först efter det att han den 29 augusti 1974 formellt blev ägare till fastigheten. Kommunen har gentemot honom vidtagit de åtgärder som enligt 13 § VAL åligger huvudmannen i förhållande till fastighetsägaren. Avgiftsskyldighet har under alla förhållanden inträtt redan i februari 1974, eftersom förbindelsepunkter då var upprättade, varom den formelle fastighetsägaren – Vaggeryds kommun – haft vetskap. Vid avgiftens beräkning skall den taxa tillämpas som gäller då avgiftsskyldigheten inträder.

Kommunen genmålde: I kommunen finns ingen tomtkö. Kommunen kan erbjuda tomtspekulanter sedan år tillbaka för va-anslutning iordningställda tomter. Inom kommunen tillämpas allmänt den metoden vid försäljning av småhustomter, att tomtspekulanten får skriftligt medgivande att disponera viss tomt för att kunna vidta vissa förberedelsearbeten och – vid händelse av att spekulanten fullgör sina avsikter – säkerställa dennes önskemål om att framdeles förvärva viss tomt. De förberedande åtgärder som åsyftas är exempelvis införskaffande av byggnadslov och beslut om statligt lån. Med underrättelsen till J.B. den 7 februari 1974 om förbindelsepunkternas lägen för fastigheten syftade kommunen endast till att lämna underlag för upprättanden av situationsplan i samband med ingivande av ritningar för byggnadslov och ansökan om statligt lån. Kommunen har däremot inte betraktat J.B. som fastighetsägare vid denna tidpunkt utan lämnat underrättelse om förbindelsepunkternas lägen i syfte att underlätta och möjliggöra ovan nämnda förberedande åtgärder för en eventuell framtida byggnation på fastigheten. De i 9 § 2 st

VAL angivna förutsättningar för avgiftsskyldighetens inträde kan därmed inte anses uppfyllda, då J.B. inte var fastighetsägare eller av kommunen ens

betraktades som sådan. Avgiftsskyldigheten har inträtt först den 29 augusti 1974, då J.B. blev ägare till fastigheten.

Va-nämnden yttrade:

Såsom ett led i försäljningen av fastigheten F 1 till J.B. har kommunen genom beslut av kommunstyrelsens arbetsutskott den 24 januari 1974 upplåtit fastigheten åt denne med dispositionsrätt, innefattande såväl rätt som skyldighet att inom viss tid bebygga densamma eller att vidtaga vissa andra därmed jämställda åtgärder. J.B. har därefter den 7 februari 1974 tillställts och debiterats kostnad för nybyggnadskarta med därå redovisade lägen för upprättade förbindelsepunkter för vatten och avlopp. Med hänsyn till nu anförda omständigheter får senast vid sist angiven tidpunkt överenskommelse anses ha träffats mellan å ena sidan kommunen såsom huvudman för den allmänna va-anläggningen och å andra sidan J.B. såsom innehavare av dispositionsrätt till fastigheten F 1 om rätt för J.B. att bruka den allmänna anläggningen. Till stöd för en sådan tolkning av parternas rättsförhållande kan också anföras den omständigheten att den på fastigheten uppförda bebyggelsen anslöts till den allmänna anläggningen innan J.B. den 29 augusti 1974 förvärvade äganderätten till fastigheten.

Med den bruksrätt som sålunda tillerkänts J.B. har också följt skyldighet för denne att genom avgifter bidra till kostnader för den allmänna anläggningen i enlighet med bestämmelserna i kommunens va-taxa. Av denna lydelse såväl före som efter taxeändringen den 15 mars 1974 framgår att engångsavgift, i taxan benämnd anläggningsavgift, skall beräknas enligt de taxebestämmelser som gäller när avgiftsskyldigheten inträder. För obebyggd fastighet inom stadsplan eller byggnadsplan föreligger emellertid enligt § 7 mom 1 i taxan endast skyldighet att erlagga den i anläggningsavgiften ingående grundavgiften, medan tomt- och våningsyteavgifterna enligt § 6 mom 3 skall erläggas först sedan fastigheten bebyggts. Vid angivna förhållanden och då såvitt framgår av utredningen aktuell fastighet, som ligger inom stadsplanelagt område, inte var bebyggd före taxeändringen den 15 mars 1974 kan J.B:s talan bifallas endast såvitt angår nämnda grundavgift.

Va-nämnden biföll endast på det sätt J.B:s talan att nämnden förklarade J.B. berättigad att få avgiften beräknad enligt den i

februari 1974 gällande va-taxan, såvitt angick den i avgiften ingående grundavgiften.

Beslut: 1977-08-30, BVA 51

Mål nr: VA 12/76

Kommunen fullföljde talan och yrkade att Vattenöverdomstolen med ändring av Va-nämndens beslut måtte ogilla J.B:s talan.

J.B. bestred ändring.

Svenska kommunförbundet avgav på Vattenöverdomstolens anhållan yttranden i målet.

Vattenöverdomstolen yttrade:

Engångsavgift enligt va-lagen för viss fastighet eller anläggning bör i princip bestämmas efter den taxa som gäller vid den tidpunkt, då den allmänna va-anläggningens huvudman får rättslig möjlighet att uttaga avgiften.

Enligt 9 § 2 st va-lagen inträder skyldighet för ägare av fastighet att erlagga avgifter till huvudmannen för allmän va-anläggning, när huvudmannen upprättat förbindelsepunkt enligt 13 § för fastigheten och underrättat fastighetsägaren därom. – Av 3 § 2 st samma lag framgår att huvudmannen kan träffa avtal med annan än fastighetsägaren om brukande av allmänna va-anläggningen. Lagen innehåller ingen särskild regel om när avgiftsskyldigheten inträder för sådan brukare.

Det får förutsättas att skyldighet för fastighetsägare att erlagga nu ifrågasättande grundavgift – i överensstämmelse med den praxis som redovisats i Svenska kommunförbundets yttrande – icke föreligger för en kommun såsom ägare av obebyggd fastighet inom planlagt område gentemot kommunen som huvudman för allmän va-anläggning. För en sådan fastighet som är i kommunens ägo vid tidpunkt då förbindelsepunkt för fastigheten upprättas, uppkommer sålunda skyldigheten att erlagga grundavgift först vid fastighetens försäljning från kommunen. Denna avgiftsskyldighet avseende fastigheten F 1 har således icke inträtt förrän J.B., med tillämpning av 3 § 1 st va-lagen, blivit att anse som ägare till fastigheten. Så har icke skett innan va-taxan höjdes den 15 mars 1974.

Hinder torde icke föreligga mot att i va-taxa eller i avtal mellan huvudmannen för allmän va-anläggning och annan brukare av anläggningen än fastighetens ägare intaga bestämmelse om när skyldighet att erlagga grundavgiften – oberoende av vad i 9 § 2 st va-lagen stadgas – skall inträda för brukaren. I avsaknad av sådan bestämmelse ligger det närmast till hands att förutsätta, att skyldigheten – i likhet med skyldigheten att erlagga periodiska – inträder då fastigheten inkopplas på den allmänna anläggningen och brukaren sålunda börjar utnyttja denna. – I detta fall innehåller va-taxan ingen bestämmelse om tidpunkten för avgiftsskyldighetens inträde. Vad

som förekommit mellan kommunen och J.B. måste innebära att kommunen redan före överlåtelsen av äganderätten till F 1 medgivit J.B. rätt att nyttja den allmänna va-anläggningen. Därvid har emellertid såvitt upplysts ej träffats avtal om när skyldigheten att erlagga grundavgift enligt va-taxan skulle inträda. I enlighet med vad här anförts får då förutsättas att sådan skyldighet skulle inträda först vid fastighetens inkoppling på den allmänna va-anläggningen. Ej heller sådan inkoppling har skett före den 15 mars 1974.

Eftersom sålunda skyldighet att erlagga grundavgift för anslutning av fastigheten till kommunens allmänna va-anläggning icke uppkommit före den 15 mars 1974, kan J.B:s talan om tillämpning av den i februari samma år gällande va-taxan vid bestämmande av grundavgiftens storlek icke vinna bifall.

Med ändring av Va-nämndens beslut ogillade Vattenöverdomstolen J.B:s fastställsetalan avseende grundavgiften.

Dom: 1978-09-18, DT 39

Mål nr: T 56/77

J.B. sökte revision och yrkade att Högsta domstolen med ändring av hovrättens dom måtte fastställa Va-nämndens beslut.

Kommunen bestred ändring.

Högsta domstolen yttrade:

I 9 § va-lagen föreskrivs att ägare av fastighet inom allmän va-anläggnings verksamhetsområde under vissa förutsättningar är skyldig att betala avgifter till huvudmannen för anläggningen. Härigenom uppkommer tvångsvis ett rättsförhållande mellan huvudmannen och fastighetsägaren. Det är huvudmannen som bestämmer om i och i vilken mån avgifter skall tas ut. Avgifterna skall anges i en taxa som huvudmannen antar. Vid utformningen av taxan är huvudmannen skyldig att iaktta bestämmelserna i lagens 24-26 §§, vilka innebär bl.a. att avgifterna inte får överskrida vad som behövs för att täcka nödvändiga kostnader för anläggningen och att de skall fördelas mellan fastigheterna efter skälig och rättvis grund.

Bestämmelserna i 9 § gör inte något undantag för fastigheter som är i huvudmannens ägo. Efter ordalagen gäller alltså avgiftsskyldighet även för dem. Härav följer visserligen inte att avgift måste debiteras också för dessa fastigheter, men taxan får inte utformas så att den gynnar huvudmannen som fastighetsägare på övriga fastighetsägares bekostnad. De avgifter som tas ut från andra fastigheter får sålunda inte sättas så högt att de kommer att helt eller delvis täcka kostnader för anläggningen som vid en fördelning mellan fastighe-

terna efter skälig och rättvis grund rätteligen skulle drabba huvudmannens egna fastigheter.

Målet gäller storleken av den engångsavgift som skall betalas för J.B:s fastighet. Bestämmande härför är den taxa som gällde när skyldighet att betala avgiften uppkom.

Normalt får det förutsättas att engångsavgiften för en fastighet skall erläggas när avgiftsskyldighet enligt 9 § andra stycket va-lagen inträder för fastigheten. Kommunens ståndpunkt i målet innebär emellertid att denna princip inte gäller ifråga om obebyggda fastigheter som kommunen själv äger och avser att sälja. För sådana fastigheter debiteras sålunda engångsavgift regelmässigt inte när förbindelsepunkten upprättas utan först när fastigheten säljs. Detta innebär visserligen att kommunen i egenskap av fastighetsägare behandlas annorlunda än privata fastighetsägare. Den praktiska innebörden härav är emellertid endast att kommunen såsom huvudman för den allmänna va-anläggningen tills vidare själv står för de kostnader som de på kommunens fastigheter belöpande engångsavgifterna skulle täcka. Någon övervärtning av dessa kostnader på andra fastighetsägare är det inte fråga om. Lagen kan i och för sig inte anses lägga hinder i vägen för en sådan ordning, som för övrigt synes överensstämma med den kommunala praxis som kommunförbundet redovisat i sitt yttrande.

När, såsom i detta fall, taxans engångsavgifter har höjts efter det att förbindelsepunkter upprättats, leder det sålunda tillämpade systemet till att högre avgifter kommer att tas ut från de fastigheter som innehafts av kommunen och överlåts efter taxeändringen än för de fastigheter som överlåts tidigare eller som redan från början varit i privat ägo. Ätminstone om taxehöjningen överskrider vad som betingas av penningvärdets försämring kan detta synas strida mot den i 26 § va-lagen angivna fördelningsprincipen. Liknande effekter kan emellertid uppstå i andra fall då avgiftsskyldighet inträder vid skilda tidpunkter för olika fastigheter, och av lagens förarbeten framgår att det ansetts godtagbart att höjningar av engångsavgifterna kan leda till sådana resultat (NJA II 1971 s. 87).

Av det anförda följer att någon skyldighet för fastighetsägaren att betala engångsavgift för den i målet aktuella fastigheten inte inträtt förrän denna förvärvades av J.B., vilket skedde efter taxehöjningen den 15 mars 1974. Emellertid har J.B. gjort gällande att avgiftsskyldighet redan dessförinnan inträtt för honom på grund av sådant avtal om brukande av anläggningen som avses i 3 § andra stycket va-lagen. Kommunen har invänt att någon avgiftsskyldighet på sådan grund ej kan anses ha uppkommit innan fastigheten inkopplades på den allmänna va-anläggningen, vilket ägde rum först efter taxeändringen.

Syftet med det tidsbegränsade avtal om "dispositions rätt" till fastigheten som kommunen träffade med J.B. och det besked om förbindelsepunktens läge som i anslutning därtill lämnades honom var att J.B. skulle få tillfälle att – med sikte på ett senare förvärv av fastigheten – planera bebyggelse där. Enbart dessa åtgärder kan inte anses innebära att sådan avtal om brukande av den allmänna va-anläggningen som avses i 3 § andra stycket va-lagen kommit till stånd mellan parterna. Inte heller eljest föreligger något förhållande som medför att skyldighet för J.B. att betala engångsavgift inträtt före den 15 mars 1974, då taxan ändrades.

J.B:s i målet förda talan kan följaktligen inte vinna bifall.

Högsta domstolen fastställde Vattenöverdomstolens dom.

En ledamot var skiljaktig och yttrade:

I 9 § va-lagen föreskrivs att ägare av fastighet inom allmän va-anläggnings verksamhetsområde under vissa förutsättningar är skyldig att betala avgifter till huvudmannen för anläggningen. Härigenom uppkommer tvångsvis ett rättsförhållande mellan huvudmannen och fastighetsägaren. Det är huvudmannen som bestämmer om och i vilken mån avgifter skall tas ut. Avgifterna skall anges i en taxa som huvudmannen antar. Vid utformningen av taxan är huvudmannen skyldig att iaktta bestämmelserna i lagen 24-26 §§, vilka innebär bl a att avgifterna inte får överskida vad som behövs för att täcka nödvändiga kostnader för anläggningen och att de skall fördelas mellan fastigheterna efter skälig och rättvis grund.

Enligt 9 § andra stycket va-lagen inträder skyldighet för fastighetsägare att betala avgifter till huvudmannen för den va-anläggning som betjänar fastigheten, när huvudmannen har upprättat förbindelsepunkt för inkoppling av fastighetens ledningar till anläggningen och underrättat fastighetsägare därom. Varken lagtexten eller lagstiftningens förarbeten ger ett helt entydigt besked om vad bestämmelsen rättsligt sett innebär. Tydligt är emellertid att avgiftsskyldigheten kan omfatta endast sådana avgifter som enligt tillämplig taxa skall utgå för fastigheter av det slag varom fråga är – såsom i förevarande fall kan t ex olika avgifter vara fastställda för obebyggda och bebyggda fastigheter – och för det brukande av anläggningen som är aktuellt. Det får vidare anses ligga i sakens natur att avgifternas storlek och avgiftsskyldighetens omfattning i övrigt skall bestämmas enligt den taxa som är gällande vid tiden för avgiftsskyldighetens inträde.

Bestämmelsen är enligt sin lydelse tillämplig oavsett i vems ägo fastigheten befinner sig vid den aktuella tidpunkten. I lagmotiven finns inte heller några uttalanden som tyder på att undantag avsetts gälla exempelvis för det fall att en fastighet ägs av huvudmannen för anläggningen. Enbart den omständigheten att i fall då en kommun är

huvudman för en va-anläggning några avgifter faktiskt inte betalas – och måhända inte heller bokföringsmässigt redovisas – för kommunens egna fastigheter kan därför inte utan vidare föranleda att avgiftsskyldighet för dessa fastigheter inte skall anses inträda vid den tidpunkt som anges i det berörda stadgandet i va-lagen utan först i samband med att kommunen senare överlåter fastigheten till annan person. Mot en sådan ordning talar också vägande sakskalet. Avsevärd tid kan förflyta innan en försäljning kommer till stånd. Under mellantiden kan allmänna kostnadsstegringar, som fördyrat anläggningens utbyggnad i andra områden, ha föranlett taxehöjningar också ifråga om de engångsavgifter som är avsedda att utgöra bidrag till kapitalkostnaderna för va-anläggningens utförande (27 § andra stycket va-lagen). Till den del höjningarna har betingats uteslutande av ökade investeringskostnader synes de inte kunna ges retroaktiv verkan i frågan om redan utförda delar av va-anläggningen (jfr NJA II 1971 s 87). En tillämpning av den skisserade ordningen beträffande av kommunen ägda fastigheter skulle sålunda leda till att den som efter den nya taxans ikraftträdande från kommunen förvärvar en fastighet för vilken förbindelsepunkt upprättats under den äldre taxans giltighetstid, skulle bli tvungen att betala högre engångsavgifter såsom bidrag till investeringskostnaderna än den enskilde ägare av en fastighet inom samma område som ägde sin fastighet redan vid tiden för förbindelsepunktens upprättande. Ett sådant resultat synes inte vara väl förenligt med föreskriften i 26 § va-lagen att avgiftsskyldigheten skall fördelas mellan fastigheterna efter skälig och rättvis grund eller över huvud taget med den kommunala likställighetsprincipen. Det syns därför stå bäst i överensstämmelse med grunderna för va-lagstiftningen att antaga att beträffande fastighet som tillhör kommunen-huvudmannen skyldighet att erlagga engångsavgifter skall anses ha inträtt - och ha fullgjorts - när förbindelsepunkt för fastigheten upprättades.

Vad som hittills har anförts har avsett fastighetsägare i va-lagen offentlig-rättsligt reglerade avgiftsskyldighet. Om ägaren av en fastighet, för vilken denna avgiftsskyldighet har fullgjorts, överlåter fastigheten till annan, står det honom fritt att såsom villkor för överlåtelsen betinga sig ersättning för sina utlägg för engångsavgifter för va-anläggningen. I princip kan denna ersättning inbegripa också sådant som gottgörelse för penningvärdeförsämring och räntegottgörelse. Det sagda gäller när fastigheten ägs av kommunen-huvudmannen lika väl som då den befinner sig i enskild ägo. Villkoren för den nye ägarens skyldighet att betala sådan ersättning regleras då i sin helhet av överlåtelseavtalet. Betalningsskyldigheten inträder i förhållande till förutvarande ägaren i denna hans egenskap och inte gentemot huvudmannen för va-anläggningen. Detta innebär bl.a. att

den gällande kommunala va-taxan inte blir direkt tillämplig ifråga om den nye ägarens skyldighet att betala redan förfallna avgifter. Däremot blir den nye ägaren givetvis gentemot huvudmannen ansvarig för sådana va-avgifter som förfaller först efter det att han har tillträtt fastigheten (jämför 11 § va-lagen).

I 3 § andra stycket va-lagen har särskilt reglerats huvudmannens möjlighet att träffa avtal med annan än fastighetsägare om brukande av anläggningen. I sådant fall skall för brukaren gälla vad som i lagen föreskrivs om fastighetsägare. Att döma av vissa motivuttalanden (NJA II 1971 s 64, jämför Bouvin-Hedman, Va-lagstiftning, 1972, s 92) har det vid bestämmelsens tillkomst förutsatts att frågan om brukarens avgiftsskyldighet skall uttömmande regleras i avtalet och att det således inte blir aktuellt att beträffande brukaren tillämpa bestämmelserna om avgiftsskyldighet i 8 och 9 §§.

I förevarande mål är det ostridigt att förbindelsepunkt för fastigheten F 1 upprättades under det att kommunen var ägare till fastigheten och att detta skedde innan kommunen i januari 1974 till J.B. upplät viss 'dispositionsrätt' till fastigheten. I enlighet med vad som anförts i det föregående har således enligt 9 § andra stycket va-lagen avgiftsskyldighet beträffande fastigheten inträtt innan den nya och förhöjda va-taxan trädde i tillämpning den 15 mars 1974. Eftersom fastigheten vid denna tid var obebyggd har med hänsyn till innehållet i den då gällande va-taxan avgiftsskyldigheten omfattat endast den i § 6 mom 1 a) av taxan bestämda grundavgiften.

Den nya taxan som gällde från och med den 15 mars 1974 innebar bl.a. att grundavgiften avsevärt förhöjdes. I målet förebragd utredning ger inte vid handen att den förhöjda grundavgiften skulle tillämpas retroaktivt i den meningen att förhöjningen skulle tas ut av ägarna av de fastigheter för vilka grundavgift redan erlagts enligt den äldre taxan.

I enlighet med det betraktelsesätt som här har anlagts är frågan om J.B:s skyldighet att erlägga grundavgift för den aktuella fastigheten och frågan om omfattningen av denna avgiftsskyldighet att bedöma med utgångspunkt i vad som kan ha blivit avtalat mellan kommunen och J.B. J.B. har i det hänseendet inte gjort annat påstående än att en överenskommelse om rätt för J.B. att bruka anläggningen måste anses ha träffats i och med att J.B. – som den 24 januari 1974 erhöll dispositionsrätt till fastigheten – den 7 februari 1974 underrättades om förbindelsepunktens upprättande. Samtidigt har J.B. gjort gällande att avgiftsskyldighet för fastigheten i vart fall inträtt i februari 1974, eftersom kommunen i egenskap av ägare till fastigheten då hade vetenskap om att förbindelsepunkt var upprättad. J.B:s ståndpunkt får anses innebära att han anser sig genom överenskommelsen med kommunen i vart fall inte ha ådragit sig

skyldighet att betala grundavgift med högre belopp än som föreskrivs i den före den 15 mars 1974 gällande taxan. Kommunen har inte för sin del gjort gällande att avtal träffats med J.B. om att denne skulle betala en högre avgift. Vid angivna förhållanden skall enligt min mening J.B:s talan, sådan den nu föreligger till bedömande, bifallas.

Dom: 1981-07-23, DT 34

Mål nr: T 343/78